

fundatia culturala
targu-jiu

COLUMNA

anul XVI nr. 77/4

2015

ISSN 1453-7982

-serie nouă-

**critică și
cronică:**

Nicolae Brânzan
Theodor Codreanu
Eli Gîlcescu
Nicolai Mazăre
Alensis De Nobilis
Andrei Novac
Vasile Ponea
Florentin Smarandache
Ion Trancău
Mihai Ungheanu
Ileana Vulpescu

proză:

Paula Adriana Cozian
Ion Gociu
Nelly Gociu
Lazăr Popescu
Silviu D. Popescu
Viorel Surdoiu
Al. Florin Țene

eseuri

și studii:
Antigona Grecu
Gheorghe Grigurcu
Bogdan Pârvanu
Daniel Popa
Ion Popescu-Brădiceni
Anca Srobu

poezie:

Mihai Amaradia
Mircea Arjuna
Gelu Birău
Ionuț Caragea
Radu Cârstoiu
Ion Căpruciu
Adrian Frățilă
Gențiana Gabriela Groza
Constantin Marafet
Simion Felix Marțian
Mariana Cornoiu Popeangă
I.D. Sicore

Reportaj:
Ion Elena

restituiri

și evocări:
Zoe Dumitrescu-Buşulenga
Eugen Evu
Ioan Flora
Ion Pena
Marin Scarlat
Valentin Taşcu
Dumitru Tătăroiu
George Țârnea
Claudia Voiculescu

retro-polemici:

Napoleon Săvescu

caietele
COLUMNA

REVISTĂ TRIMESTRIALĂ DE LITERATURĂ ȘI ARTĂ

Masa Tăcerii după CP din 1965

traduceri:

Dumitru Dănău

grafică:

Florin Isuf

Gorjeanul în viziunea lui Tudor Arghezi

„Gorjul e o regiune de surprize (...). Întâi, căci se cuvine să fie pus întâi, e gorjeanul. E el român, e el oltean, dar e mai mult decât atât, cu toate că va fi prea de ajuns să rămână și fără alte originalități. E altfel de român și altfel de oltean. Gorjeanul, comparat cu ceilalți români, considerați pe județe, are nu știu ce are, ceva ca un lipici al lui, o noimă de aristocrație (...). Dacă n-ați văzut gorjencele acelea, în opinci și-n cojoc, cu chipul rotunjit într-o bogată năframă boierească, n-ați văzut nimic și duceți-vă să le vedeți. Pictorii, care ne-au îm-

buibat capul cu Balciul, să-și ia șevaletul, paleta și s-o apuce pe Jiu în sus, la dreapta și de-a stânga lui, ca să ne spună în expozițiile de la București cum li s-au agățat pensulele de sprânceana Smarandei, de ȋțarii lui Marin, de genele Parângului și de acea lumină de aur, mare, care fulgeră pământul celui mai sărac județ, cu oamenii cei mai zdraveni și mai teferi la minte. Gorjeanul are stilul lui în a vorbi, în port, în inteligență. Aș pune rămășag că nu-i în tot județul un singur prost. În felul lui, fiecare gorjean este o individualitate”.

Poeme și aforisme

Ionuț Caragea

În așteptarea păsării

timpul dăruit acestor cuvinte
l-am furat morții
asemenea lui Prometeu

ca pedeapsă
am fost înlănțuit pe un munte
în mijlocul unei insule

am scris multe poeme
păsării care se hrănea cu trupul meu
până când a devenit milostivă

atunci am rugat-o să mă ia pe aripile sale
să mă ducă aproape de mare
să mai văd o dată valul
cum se apropie de țărnam

Pasăre fără cer

priviți-l cu toții cum stă cu brațele strânse
ca o pasăre fără cer
ecloziune captivă în oul de lemn
al cui este zborul
pe care trebuia să-l învețe?

să căutăm răspunsul
prin coridoarele întortocheate ale sângelui
avem fiecare un indiciu
un fir deșirat din cămașa îngerului

faceți o plecăciune umbrei
când veți ști ce e zborul

Cuvinte refuzate de tăcere

prea multe metafore au pus poezii în poeme
când ajungea una singură
precum sufletul în mijlocul cărnii
dar s-au temut atât de mult de uitare
încât au înrobit îngerul
au însuflețit umbra
și i-au dat singurătății chip de om

aerul l-au înmiresmat cu metafore
atunci când necunoscutul trecea ca o boare
prin liniștea încăperilor
sau ca un ecou printre glasuri
izbind pereții inimii

pământul l-au însămânțat cu metafore

și repetiții, cât de multe repetiții
au pus poezii în poeme
ca o comandă șchiopului
să urce scara-ntr-un picior

metaforă reîncarnată în cuvânt
cuvânt pierdut în metaforă

Uciderea cuvintelor

dacă nu ar exista poezia
cuvintele ar mișuna precum viermii
în creierul găunos

dacă nu ar exista poezia
cuvintele ar fi doar săbii și cărți
ce proslăvesc nimicnicia
sclavagismul
și frica

dacă nu ar exista poezia
cuvintele ar fi îngropate adânc
în umbrarele conștiinței
ca niște prunci
uciși de Irod

Canibalism liric

îmi țin poemul în mine
la fel cum îmi țin respirația
îl simt zbatându-se
lovindu-se de toți pereții
căutând o rană prin care să iasă
să devoreze liniștea și albul
dar nu
rănile s-au închis
din nevoia mea de a fi cu altcineva
mai presus de cuvinte și alte metafore
fără trup și fără atingeri

☑ ajunge cu iluziile
 încerc să uit, încerc să ignor
 poemul urlă, cuvintele sale înfometate
 încep ca niște fiare
 să-și înfigă colții unele-ntr-altele
 își sfâșie carnea neagră
 își bea sângele
 în inima mea este un cimitir de cuvinte
 în ficat, în intestine, în creier
 peste tot sunt cuvinte
 hrănindu-se cu resturi de cuvinte
 cu măduva silabelor
 scuipând oasele vocalelor și consoanelor

ultimul cuvânt își linge rănille
 și se așază la pândă
 foamea îi roade stomacul
 începe să alerge de nebun după fantomele
 altor cuvinte
 prin ochiul stâng, prin ochiul drept
 până la timpane, printre dinți
 ajunge pe vârful limbii
 amar și negru
 îmi vine să-l scuip, dar știu...
 acest cuvânt este sfârșitul
 îl înghit, nu spun nimic nimănui

Zborul cu ochii închiși pe aerul aripilor lipsă

de boala scrisului
 se îmbolnăvesc cei mai sensibili
 și cei mai aroganți
 care este unul și același lucru
 privit prin ochiul celui ce vede tot
 și înțelege tot

de boala scrisului
 se îmbolnăvesc cei ce cred
 dar care nu o spun
 și cei ce se opun, chiar dacă și ei
 acceptă curgerea cuvântului precum
 lacrima și picătura de sânge

de boala scrisului nu te poți vindeca
 prin beția cuvintelor celorlalți
 ca să uiți cine ești
 de unde vii și unde trebuie să mergi
 și nici nu te poți lega de cuvânt
 ca de-un petroi
 apoi să te arunci în amonteale inimii

de boala scrisului nu te poți vindeca
 prin ecoul cuvântului

și nici prin tăcere, ținând pasărea
 închisă în colivie
 doar zborul cu ochii închiși
 pe aerul aripilor lipsă
 când aerul e sufletul tău, călătorind
 între lumile cuvântului

Primul pas spre eternitate

și iată-mă plecat spre eternitate
 ca și cum ar fi la o aruncătură de lacrimă
 la o aruncătură de stea
 primul pas este cel mai dificil
 este viața
 ca zborul între două oglinzi
 separate de timp
 este viața
 ca râul ce izvorăște din inima mea
 și curge prin capilarele acestui univers
 cu ochi galactici
 este viața
 ca gura ta ce așteaptă respirația mea
 să-ți împrășteze sufletul rarefiat de absențe
 este viața
 ca urechile tale ce așteaptă apropierea pașilor mei
 zigzagați de dureri și ispite
 este viața
 ca visul unor alte emisfere cerebrale
 captive în dimensiunea misterului
 este viața
 ca poemul acesta ce se hrănește
 cu propriile mele cuvinte
 distorsionate
 de gravitația albului

Dumnezeu în stare latentă

nu există drog mai puternic decât creația
 sentimentul acela când plutești
 și lumea întreagă este la picioarele tale
 când ceea ce gândești capătă sens și se conectează
 prin flux luminos
 cu restul gândurilor din univers
 când orice lucru, oricât de neînsemnat părea înainte
 devine o nouă descoperire, un nou adevăr
 privit din toate unghiurile percepției
 drogul acesta nu se prizează, nu se injectează
 nu se bea pahar cu pahar
 și nu se învață
 drogul acesta există dintotdeauna în tine
 îți curge prin vene
 respiră odată cu tine, iubește odată cu tine
 este Dumnezeu în stare latentă.

Aforisme

Destinul meu este o clipă eternă de dimineață suspendată între șoaptele inimii.

*

Să mă lovească soarta, să o lovesc și eu.

*

Destin, suferință adâncă, mă legeni pe brațe, părinte, și-adorm în suflet de stâncă printre atâtea cuvinte...

Nu fi trist, pune-ți o dorință. Cuvântul tău e curcubeul care apare pe cerul gurii, după o ploaie de lacrimi.

*

Dumnezeu este arhitectul bolții mele palatine, dar mi-a lăsat cuvintele să decorez teatrul acestei vieți.

*

Adevăratul pictor al cuvintelor este acela care își face autoportretul cu ochii închiși pe pânza imaculată a sufletului.

*

Războiul modern a transformat calul de lemn în cal virtual. Și dragostea se transformă, începe să poarte ochelari holografici.

*

Dreptatea

Cei care au mereu dreptate sfârșesc prin a avea cei mai mulți dușmani. De aceea este bine să le dai dreptate și altora...

*

Dualitatea

În fiecare om se află un David și un Goliat. David învinge când capătă curaj și ochește punctul sensibil al lui Goliat. Goliat învinge când îl intimidează pe David și îl constrânge să arunce cu pietre în ceilalți oameni din jur.

*

Dumnezeu

Uneori îmi trec prin cap gânduri furioase ca niște armate de fulge-

re. Poate că Dumnezeu încearcă să comunice cu mine, iar eu, ca un insomniac, număr secundele dintre lumina pe care n-o ating și glasul pe care nu-l înțeleg.

*

ADN-ul lui Dumnezeu este compus din spiralele galaxiilor.

*

Dacă la început a fost cuvântul, pot spune că Dumnezeu a fost poet și a creat universul așa cum și eu am creat poezia mea.

*

Când eram mic voiam să mă fac Dumnezeu, dar nu bănuiam cât de greu este să rămâi Om atunci când ești singur.

*

Când ești înconjurat de străini, Dumnezeu este mai aproape de tine.

*

Dumnezeu ne-a dat la fiecare atâta minte câtă putem duce.

*

Dumnezeu nu-și trage niciodată sufletul, îl oferă neconținut.

Efemerul

Mereu trecem pe lângă noi înșine, ocolindu-ne umbrele, ocolindu-ne sufletele, apoi ne admirăm efemerul în oglinzi statice.

Gândul

Mă agăț de un gând ca de un colac de salvare, atunci când crește apa tuturor suferințelor și cerul are culoarea înecului.

*

Și cărui zeu să mă-nchin dacă nu celui ce cade în fiecare zi cu obrazii în palme, așteptând apocalipsa gândurilor?

*

Gândurile mele – circumferința unui trunchi de copac, despletindu-și seva într-o coroană de vise...

*

Mă așez la fereastra singurului

tren: gândul-expres.

*

Eu sunt monarhia absolută a gândurilor mele.

Imaginația

Imaginația – forța minții și a sufletului prin care putem construi noi miracole ce au la bază iubirea și arhetipul creației divine.

*

Dacă te lovești de un zid, îți prelungești viața imaginându-ți o ușă, imaginându-ți un zbor.

*

Pentru a avea imaginație, trebuie să fii atras de ceva. Pentru a avea speranță, trebuie să-ți fie teamă de ceva.

*

*

Inima își face munca silnică în ocnele de sare ale durerilor mele lăuntrice.

*

Inima – pioneza de pe harta lumii.

*

Inima nu bate niciodată ora precisă a îndoielii...

*

Centrul de greutate al oamenilor se află în inima lor.

*

Inima este și vie și moartă, pe jumătate înșelată de propriul ecou.

*

Inima – capcana pusă timpului, împiedicându-l să treacă neobservat.

Inspirația

Deseori mă inspir din ceea ce spun oamenii și spun ceea ce oamenii au nevoie să inspire.

*

Te poți obișnui cu mirosul, cu gustul, cu atingerea, cu auzul, cu privirea, dar cu inspirația niciodată. Iar când te părăsește inspirația, simți că ești privat de toate simțurile la un loc.